

[Lindinger.]

inden for visse grænser. Det er i hvert fald ikke for mig overraskende, at selv om forhandlerne har kunnet nå til noget, der ligner enighed, så har de kompetente forsamlinger i hvert fald det ene sted gået imod det og det andet sted for så vidt med et pænt flertal vedtaget det.

Nu er det altså nødvendigt, at begge parter, hvis vi siger, at det skal ske på nogenlunde fri vis, er enige om det, og det har man altså ikke været. Jeg kan godt forstå de arbejdsgivere, der næsten for 2/3's vedkommende finder, at dette ikke er rigtigt, det er under de givne forhold at gå for langt, og jeg kan for så vidt give dem ret. At jeg rent personlig havde ønsket en anden fremgangsmåde, kan jeg ikke komme ind på her, fordi jeg jo er ordfører for centrum-demokraterne, og i min ordførertale vil jeg derfor prøve at holde nogle af de personlige ting væk.

Se, nu har i hvert fald mæglingforslaget været genstand for forkastelse fra arbejdsgivernes side, og så kommer regeringen – og det kan man ikke fortænke den i – og anlægger det skøn, at det ikke er acceptabelt for samfundet, at dette mæglingforslag bare forkastes, man må forsøge at få det ophøjet til lov.

Nu taler jeg meget på centrum-demokraternes vegne, når jeg siger, at vi som forligspartnere principielt er indstillet på at se positivt på, hvad der kommer fra vor største forligspartner, og altid – indtil nu da – har vist, at vi er med på det, man kalder et konstruktivt samarbejde om tingene. Men man må heller ikke fortænke os i, at vi gerne vil vide, hvad vi gør. Det har vi også allerede i går aftes givet udtryk for, og jeg vil gerne gøre det her igen. Vi vil gerne bede arbejdsministeren – dér kom han – om han virkelig vil give os en dokumentation for, at forslaget, som det nu fremsættes med anmodning om at få det ophøjet til lov, virkelig også ligger inden for de rammer, vi som deltagere i augustforliget var med til at lægge til rette. Mit spørgsmål til arbejdsministeren er altså, om han vil give os en redegørelse herfor.

Så vil jeg gerne lige nævne nogle enkeltheder i forslaget, som vi gerne vil se lidt på.

Der er spørgsmålet om dyrtid. Det er jo ikke første gang, vi forlænger en aftale. Sidste gang var den 11. marts 1975, og da skrev vi om disse 60 øre i § 4, at inden for overenskomstområder, hvor dyrtidstillæg indregnes i

akkorderne eller omregnes til procenttillæg, optages der mellem parterne forhandlinger. Det skulle så gå ud på, at det efter omregning skulle svare til det beløb, man havde ansat i § 1. Det er også med i det nye forslag, men det er vor opfattelse, at i praksis har det ikke helt virket siden 1975, og der er sket noget, som ikke gør det særlig rart for os at se, at det bare i det nye forslag igen er taget med. Man siger jo, at dyrtidstillægget skal indregnes i akkorderne eller omregnes til procenttillæg, således at det igen skulle blive de 60 øre. Det er vor opfattelse, at der trænges til lidt revision på det punkt.

Så er der et andet punkt vedrørende garantibetalingen. Vi mener, at for at sikre en begrænsning i afsmitningen fra garantibetalingen på akkordsatser så bør det præciseres, at garantibetalingen først indtræder, hvis den samlede gennemsnitlige løn pr. time ikke udgør 29 kr. Det er sådan et par specielle forhold, vi gerne vil have med.

Der er et forhold, som vi lægger den største vægt på, og det er det samme, som var med, da man sidst lavede denne lov om forlængelse af de kollektive overenskomster. Da havde man en § 2, hvori der stod, at øvrige kollektive overenskomster og aftaler om løn- og arbejdsforhold, der er opsagt eller kan opsiges til udløb inden den 1. marts 1976 – det ville altså have svaret til, at vi nu havde skrevet: inden den 1. marts 1978 – forlænges for 2 år. Vi kan ikke se, hvorfor det ikke skal med; når vi endelig skal røre ved noget, så bør vi da lave det sådan, at vi ikke får anarki i landet på helt andre områder. Der er jo mange grupper i samfundet, hvis interesser ikke er varetaget ved dette mæglingforslags ophøjelse til lov.

En anden ting, som ligger os stærkt på sinde, er, at man ikke sådan fuldstændig overser, at vi ingen ytringsfrihed har i dette land for tiden, og at man tænker på at benytte denne specielle lejlighed til også at få løst den konflikt, vi har, altså pressekonflikten. Vi finder det helt forkert, at man ikke allerede fra regeringens side har taget det med, således at vi her og nu også kunne gøre noget for at få bragt en konflikt, som irriterer den største del af den danske befolkning overmåde meget, ud af verden. Derfor vil jeg gerne spørge, hvilke initiativer regeringen, eventuelt med folketingets medvirken, har planlagt for at bringe pressekonflikten ud af verden.

Vi vil, når vi nu går til udvalgsbehandling i